



El Barça se la juga

Un any després de la moció de censura presentada contra Joan Laporta, el F. C. Barcelona viu un moment dolç de joc i de resultats. Entrevistem el president del club un any abans que tinguin lloc unes noves eleccions (juny de 2010) a les quals no es pot presentar i repassem la llista dels possibles candidats. A més, analitzem aquella moció de censura i les raons de l'èxit esportiu.

Joan Laporta (Barcelona, 1962) presideix el Futbol Club Barcelona des de l'any 2003. Uns quants mesos després d'haver superat una moció de censura que va ser a punt de foragitar-lo de la presidència, parla de passat i de futur i dóna algunes claus per a entendre la pressió mediàtica a què va ser sotmès.

“La candidatura continuista serà catalanista sense embuts”



Fa més o menys un any gairebé tothom us assenyalava com el màxim responsable dels mals del club. El pitjor moment de la vostra presidència ja ha passat?

—Va ser un dels moments més dolents, per no dir el pitjor. Però ja ho vaig dir aleshores: estàvem molt millor d'allò que moltes persones volien fer creure. La prova és el bon moment en què ara es troba l'equip. Es poden presentar situacions adverses, però sempre hi ha la voluntat de representar els interessos del Barça i d'apostar per un model que funcioni. Crec que mantenir l'estabilitat durant sis anys demostra que hi ha un model de gestió sòlid.



—Ara que el Barça té opcions de guanyar tres títols, i que el joc de l'equip que dirigeix Guardiola enamora tothom, ningú no us reconeix el mèrit d'haver confiat en ell com a nou entrenador. Continueu sentint-vos maltractat?

—Sí que ens ho reconeixen. Molta gent ens reconeix els mèrits, tot i que des d'alguns àmbits es vulgui minimitzar. Hem corregit les errades amb nota. Vam passar una època gloriosa amb l'equip de Rijkaard, amb Ronaldinho i Deco, de la qual, com és lògic, els jugadors i l'entrenador tenien tot el mèrit. Però l'elecció de l'entrenador que hi ha ara és mèrit de la junta directiva i de professionals com Txiki [Begiristain], per bé que la part més gran del mèrit és dels jugadors que juguen i de l'entrenador que els fa jugar.

—Si haguéssiu de fer balanç, ara que falta més o menys un any perquè comenci un nou procés electoral a la presidència del F. C. Barcelona, quin seria la principal aportació que, segons el vostre parer, ha fet el president Joan Laporta al Barça?

—Encara tinc la responsabilitat d'acabar el mandat i per això prefereixo no fer balanç. Però considero que una de les grans aportacions derivades de les nostres decisions ha estat donar més contingut al significat de *més que un club*. Això s'ha posat de manifest en el terreny esportiu, amb un estil de jugar a futbol molt propi, que és el resultat dels entrenadors que hem triat i dels jugadors que hem incorporat. Aquests equips han tingut una *denominació d'origen*, han evolucionat amb l'estil que nosaltres volíem. L'aportació a donar contingut a aquest *més que un club* també s'ha fet en l'àmbit de la cultura catalana, en la qüestió identitària, i també en el vessant solidari. L'acord d'Unicef i la Fundació Futbol Club Barcelona afegeixen més valor al *més que un club*, en clau catalana i en clau de globalització del club.

—Una de les principals novetats de la vostra etapa presidencial és, precisament, la limitació del mandat, cosa que ara no us permet de continuar...

—Això no ho vaig decidir jo, ja era als estatuts. Sigui com sigui, encara que no hi fos, dos mandats són més que suficients. Les institucions les fan les persones i aquestes han de tenir present

que no és bo que es perllongui el període durant el qual aporten allò que poden aportar. Dos mandats és un període adequat per a fer les millors aportacions.

—Sou conscient que si guanyéssiu una segona Champions us convertiríeu en el millor president que mai ha tingut el Barça?

—De moment, pensem a guanyar el partit contra el Bayern de Munic d'aquesta setmana. Ara toca això, i no pas pensar en títols.

—Sovint heu estat acusat de no fer prou autocrítica. Hi ha alguna cosa que Joan Laporta haurà fet malament en acabar els set anys de presidència?

—He fet autocrítica permanentment. L'autocrítica hom no la fa per enfonsar-se, sinó per superar-se. En el terreny esportiu no estic del tot satisfet, perquè no la vam encertar a l'hora de renovar l'equip. Ho havíem d'haver fet abans, però ara ja ho hem corregit.

—Voleu dir que el club havia d'haver venut Ronaldinho un any abans?

—Tot això és més profund que vendre Ronaldinho. És més profund. S'havia d'haver renovat un cicle. El moment de fer-ho era més amb vista a la temporada 2007-2008 que no pas la 2008-2009. No vull parlar de jugadors en concret. Al Barça som autocrítics permanents, començant per mi. Aquí es fan reflexions i després es prenen decisions. En aquell moment vam fer una reflexió i ens vam demanar si havíem de renovar allò que calia renovar. Sempre hem anat de cara i de bona fe, pels interessos del Barça. Vam parlar amb els implicats i vam veure que tenien voluntat de continuar. Ho vam fer per agraïment, amb poca esperança que es complís allò que deien. Malauradament, no va funcionar i els canvis es van fer l'any següent. Aquesta és l'autocrítica que fem en el terreny esportiu.

—I en el terreny econòmic? La crisi actual afectarà el Barça?

—La crisi afecta tothom, però el Barça la pot afrontar amb més seguretat perquè hem fet els deures. Hem reduït l'endeutament i hem signat contractes, amb Nike i Mediapro, que fan de coixí. Aquest any, com els darrers sis, esperem tancar-lo també amb beneficis. En el terreny econòmic també hem pogut donar contingut al *més que un club* dedicant el

0,7% dels recursos ordinaris a la Fundació, o bé creant dotze centres educatius a diferents països, com per exemple, a Mali, al Camerun, Mèxic o el Brasil. Hem tingut l'encert de destinar una part dels recursos a donar una imatge de club gran, un club que té ànima i sensibilitat. Crec que hem aconseguit donar al Barça una imatge de modernitat.

—**En el terreny econòmic, una de les darreres crítiques que heu rebut ha estat amb relació a la venda del Mallorca. La presidència del Barça i les gestions del vostre bufet d'advocats en aquesta qüestió eren compatibles?**

—Aquesta operació era absolutament compatible. La incompatibilitat rau a assessorar assumptes que tinguin relació amb el Barça. Al meu despatx d'advocats mai no he fet cap negoci en què hagi estat implicat el Barça. El president del Mallorca em va demanar si podia aconseguir-li un comprador, però no era jo qui comprava el Mallorca, ni en tenia cap intenció. Només assessorava els interessats i complia l'encàrrec del president del Mallorca. Al final vam desaconsellar l'operació al comprador. Però el meu bufet no hi va veure cap incompatibilitat, perquè no hi havia cap conflicte d'interessos amb el Barça.

—**El projecte de Joan Laporta s'acaba amb Joan Laporta, o encara és possible de fer més coses?**

—El projecte no s'acaba amb mi, naturalment que té continuïtat. Hi ha operacions engegades que no s'han acabat de resoldre. L'actual junta ha acumulat l'experiència necessària i ha tingut una trajectòria coherent. La persona que encapçali la candidatura té totes les garanties. A més, estic satisfet perquè deixarem el club molt millor que com el vam rebre. El proper president podrà treballar amb molta més tranquil·litat. Es trobarà dificultats, però les podrà superar.

—**Quins són, a grans trets, els punts forts del projecte continuïsta amb vista a les eleccions del 2010?**

—Una trajectòria coherent i l'experiència acumulada, que fan que es pugui continuar endavant amb un model d'èxit. Fins ara, el balanç esportiu d'aquesta junta és molt bo i econòmicament el club està molt millor que no pas el 2003. Hi ha hagut una gestió molt racional. D'una altra banda, l'esperit



JORDI PLAY

catalanista del projecte és incontestable. Som conscients que el Barça té un significat important en la nostra cultura i per això la candidatura continuïsta serà catalanista sense embuts.

—**Hi ha un candidat decidit que encapçali aquest projecte?**

—Hi ha diverses persones que reuneixen les condicions de ser president amb plenes garanties.

—**Qui és gairebé segur que es presentarà serà Sandro Rossell, amb qui va formar tàndem el 2003, però que després es convertí en rival. En el**

terreny esportiu, segons publicava el diari *Sport* fa uns quants dies, la principal proposta de Rossell és renovar la plantilla del Barça, sobretot pel que fa als jugadors de més de trenta anys, cosa que voldria dir prescindir de gairebé tota la columna vertebral de l'equip actual. Creieu que és assenyat?

—Sobre això, no vull opinar. És un debat que no convé. No entraré a fer el joc a persones que poden tenir interès a entrar en aquest debat, perquè això no convé al Barça.

—Guardiola hauria de continuar com a entrenador, sigui quin sigui el nou president?

—Pep Guardiola demostra que està més que capacitat per ser l'entrenador del primer equip. Guardiola té contracte fins el 2010, però crec que hauria de tenir recorregut més enllà. Però això no depèn de nosaltres, sinó també de Josep Guardiola mateix. Estic segur que complirà el contracte, perquè les coses surten bé. Però jo no puc parlar per ell.

—En el terreny econòmic, el projecte de Sandro Rossell, segons l'*Sport*, preveu de revisar la previsió de remodelatge del Camp Nou, aterrar el palau blau-grana, millorar i ampliar la ciutat esportiva de Sant Joan Despí... Com ho veieu?

—Hi insisteixo. No entraré en aquest debat. És cosa del passat i ara no aporta res.

—Es diu que Rossell va marxar perquè no vau voler aixecar les catifes i ventilar les suposades possibles irregularitats de les juntes anteriors. Per què no ho vau fer?

—Ho vam fer. Això ja es va fer amb l'auditoria que vam encarregar. L'auditoria va assenyalar la situació exacta en què es trobava l'entitat. Això ja va significar aixecar les catifes. Els membres de la junta d'aleshores, davant la greu situació en què es trobava l'entitat, vam decidir tots plegats que allò que més convenia era treballar per sortir d'una situació que era crítica.

—Una de les principals crítiques que us va fer Sandro Rossell va quedar reflectida en la frase: "Johan, apàrtate." Qui mana més al Barça, vos o Johan Cruyff?

—Al Barça hi ha un òrgan de govern que tinc el privilegi de presidir. Tinc una responsabilitat que exerceixo amb molt de gust. Això són ganes de confondre. Johan Cruyff té tota la meva confiança i quan li demano consell me'l dona. La seva opinió és molt vàlida, en el món del futbol. Tenim molt bona relació i a vegades he seguit els seus consells, alguns de reeixits, com haver incorporat Rijkaard, Txiki o Guardiola. Des de l'amistat, Cruyff sempre ens ha donat bons consells, però una cosa és que ens doni consells i una altra, que es faci allò que ell diu. Això sí, la filosofia *cruyffista* ens continua inspirant.

—L'any passat vau dir que vèieu Sandro Rossell al darrere de la moció de censura que es va presentar contra vos...

—La qüestió de la moció de censura ja ha passat. Hi ha persones que han mogut els fils pel darrere, amb accions contra la nostra junta. Són accions premeditades i responen a una estratègia. Evidentment, hi ha més d'una persona vinculada a tot això. Ja es va demostrar quan ens van interposar la demanda per la duració del mandat. Qui la va promoure no ho va fer sol.

—Els dies previs a la votació d'aquella moció, el seu promotor, Oriol Giralt, en una entrevista al diari *El País*, donava tres raons per haver-la presentat. La primera era l'enorme frustració col·lectiva que, segons ell, tenien els socis en el terreny esportiu per haver-se quedat sense res després d'haver-ho tingut tot. Hi esteu d'acord?

—Aquesta sensació de frustració la teníem tots. Ara bé, jo els recordaria que en el món de l'esport a vegades es guanya i a vegades es perd. Aquell any les coses no ens van sortir prou bé. No vam tenir la complicitat que a vegades es necessita. Hi havia gent que estava molt crispada i gent que ens volia erosionar. Aquella situació no podia ser objecte d'una moció de censura. Si fos així, al llarg de la història del Barça n'hi hauria d'haver hagut moltes. Estic d'acord que les expectatives eren tan grans que tothom pensava que aquell equip tindria molt més recorregut. La junta tenia l'obligació de redirigir el vestidor, però una moció s'ha de presentar quan una junta actua amb mala fe. Nosaltres volem que el club funcioni. La moció era desproporcionada, perquè el bagatge era molt important i podíem reconduir la situació, com ha estat. Jo ja deia que les bases eren sòlides i que l'any següent podia anar millor. El temps ha demostrat que la moció era desproporcionada.

—La segona raó de Giralt era la nefasta gestió d'una junta que, segons ell, es venia els cracs a preu de saldo...

—Això no és cert. El temps ens ha donat la raó. És molt fàcil de fer demagògia amb això. Amb les circumstàncies, t'hi has de trobar.

—El tercer argument de Giralt era més personal: Joan Laporta és un prepotent i actua amb supèrbia. Això és així?

—No és cert. És molt fàcil de valorar les persones sense conèixer-les. Jo no conec aquesta persona i no m'atreveixo a valorar algú que no conec. Tinc coses bones i coses dolentes. Ningú no és perfecte. Però cap d'aquestes dues se'm pot atribuir. Sóc una persona respectuosa i normal.

—De tota manera, un dels seus principals defectes, segons que diu molta gent i també heu reconegut en alguna ocasió, són els vostres estirabots. És cosa del caràcter o és que ser president del Barça implica estar sotmès a molta pressió?

—Si ho miro amb perspectiva, tothom pot tenir un dia dolent. Però, en general, això no és així.

—Després de la moció de censura es va dir molt que la "massa social" del Barça s'havia pronunciat contra Laporta. Ho vèieu d'aquesta manera, tenint en compte que només va votar el 30% del cens?

—Es van fer unes interpretacions que no eren correctes. Hi va haver molta gent que es va quedar a casa. Prefereixo fer la lectura positiva i pensar que ens van donar l'oportunitat de continuar. A l'assemblea de compromissaris la cosa va anar a la inversa. Agraïco als socis que ens van votar, i als qui no van anar a votar també, perquè una part dels socis podien entendre que no hi havia raó perquè prosperés la moció. També dono les gràcies als socis que ens van donar suport a l'assemblea.

—Però, quan el 1998 vau presentar la moció contra el president Josep Lluís Núñez, tot i no arribar al mínim exigít, també consideràveu que el president havia de dimitir...

—No vaig considerar que Núñez hagués de dimitir. Va guanyar la moció i estava legitimat per a continuar. Ara bé, la moció contra Núñez la vam presentar quan ja feia vint anys que dirigia el club i el seu model s'havia esgotat. A nosaltres ja ens volien fer fora el primer any basant-se en una interpretació dels estatuts. Ara tornaven a voler fer-nos fora, però jo no fa vint anys que dirigeixo el Barça.

—De fet, el linxament mediàtic al



JORDI LAPORTA

qual va ser sotmès amb l'objectiu de fer-vos fora fou considerable. Què els heu fet, als grans grups de comunicació, com Godó o Prisa, editors dels diaris *La Vanguardia* i *El País*?

—Això els ho hauríeu de preguntar a ells.

—Creieu que una de les raons és que hi ha gent a qui molesta el vostre catalanisme?

—Sí. A Prisa el molesta, per exemple. Aquest grup mostra de forma descarada que no som sants de la seva devoció, precisament per les nostres idees. Nosaltres respectem tothom i som tolerants, però segons quins poders, econòmics i també polítics, no respecten les nostres idees i actuen amb una intolerància absoluta. Ens pressionen perquè prenem decisions que tenim tot el dret de prendre, com ara l'explotació dels drets àudio-visuals del Barça. Temps enrere aquests drets els tenia aquest grup mediàtic, però per raó de mercat nosaltres vam decidir canviar a una millor oferta. Aquesta decisió tan lògica no l'han acceptada.

—En canvi, diuen que amb el grup Godó les desavinences van venir per qüestions relacionades amb les promocions...

—Amb aquest grup hi ha hagut moments de molta dificultat, però tots plegats hem posat seny i ara vivim un moment de respecte mutu que esperem que continuï per aquest camí. Tots plegats vam veure que no tenia sentit que

un grup amb seu a Catalunya presentés tanta animadversió contra els qui dirigim el Barça. Hi va haver les reflexions adequades en ambdues parts per veure què podíem millorar i es va poder trobar un camí.

—Això vol dir que hi va haver reunions?

—Hi ha hagut trobades.

—Però, per quin motiu?

—No entenem per quin motiu. Però ara sembla que tot s'ha reconduït. Els qui no ho han fet ni ho volen fer són Prisa i Sogecable. Aquests no toleren les meves idees catalanistes.

—De fet, la darrera polèmica que ha esclatat a can Barça és amb TV3. Vós, que dieu que teniu idees catalanistes, no hauríeu de fer més país i permetre que els seguidors del Barça poguessin veure els partits en català?

—La polèmica amb TV3 és una qüestió que al Barça hem de lamentar. Però tot té un límit. Em penso que això ja no és una qüestió dels responsables de TV3, sinó que és també una qüestió política.

—Què voleu dir?

—L'any 2003 TV3 ens va demanar que cedíssim el contracte dels drets del F. C. Barcelona a Audiovisual Sport, que tenia la participació de Sogecable —en un 80%— i de Televisió de Catalunya —en un 20%. Nosaltres els vam exigir que es mantinguessin les garanties que hi havia. Es va signar un document segons el qual, en cas d'impagament d'Audiovisual Sport, TV3 es feia garant

solidari d'aquest impagament i havia de pagar en el termini de quinze dies.

—Aleshores hi ha hagut un impagament?

—L'any passat hi va haver un impagament per part d'Audiovisual Sport. Per això hem reclamat a TV3, com a garant solidari, els 30 milions que ens deu Audiovisual Sport. TV3 ens va respondre que d'acord, però que l'ajudés-sim. Per això, perquè és TV3, perquè és la televisió nacional de Catalunya i perquè entenem que el Barça ha de fer allò que calgui pel país, hi vam accedir. TV3 ens va demanar que els enviéssim una carta per conducte notarial demanant els diners i que ells l'enviarien a Audiovisual Sport per forçar el pagament. Però això no va funcionar i ens van demanar que presentéssim una demanda contra Sogecable, Audiovisual Sport i TV3. Però tampoc van pagar. I per això ens vam trobar obligats a adoptar mesures extraordinàries de pressió per poder cobrar. No em sembla lògic ni digne d'una institució com TV3, un organisme públic dependent de la Generalitat de Catalunya, que utilitzin el dret processal com a instrument per a demorar el pagament d'una cosa que saben que deuen, o que deu Audiovisual Sport, però que en són garants solidaris. A més, si ho mirem en clau de país, allò que han de fer és no posar els interessos d'Audiovisual Sport, que és una empresa espanyola, per davant dels interessos del Barça, que és un club català. Primer tenen l'obligació legal de fer el pagament i, en segon lloc, l'obligació moral i de país. Si parlem en termes de catalanitat, diguem-ho tot. És una vergonya!

—Teniu decidit el vostre futur un cop acabeu el mandat l'any que ve?

—El meu futur és al meu despatx d'advocats. Pel que fa al Barça, en sóc soci des dels onze anys i hi continuaré relacionat en la mesura que vulgui el proper president.

—Però, a vós, fa uns mesos, us assenyalaven com una opció política catalanista transversal. No us tempta la política?

—No em tempta. No em tempta ben gens.

*Xevi Camprubí
Alex Milian*